

LUKA

Tupa joj je bol presjekla donji dio leđa. Kako bi ju ublažila ili barem o njoj manje mislila, zagrizla je sočnu polovicu limuna do kore. Zarila je zube u limunovo meso dok joj se sok cijedio niz bradu. “Dobro sam, bit ću dobro”, uvjeravala se stisnutih očiju. Iznenadila ju je ova bol, ali iznenadila je i samu sebe. Otkud potreba da joj odgovori istom mjerom pa ju udvostručuje umjesto da ju istrpi?

S limunom u ustima, naslonila se na sudoper. Trnci su joj se iz leđa spuštali prema zdjelici i bedrima pa niz koljena i listove sve do gležnjeva. Za trenutak je stajala na rivi, bosih stopala. Koračala je po vrelin kamenim pločama kao po pijesku, polako dižući pete. Na nožnom palcu, uz ožiljak ispod nokta, kap limunovog soka sušilo je sunce. Kožu na ramenima zatezala je sol, a zrak je mirisao na ušećerene bademe koje je njihova majka sinoć napravila po očevoj narudžbi.

Njihova je kuća blizu, u drugom redu, odmah iza pošte. S mjesta na kojem je stajala uspjela je vidjeti rublje koje je majka maločas objesila. Na toplom su se povjetarcu njihale bratove potkošulje. Čiste, bijele, dječje. Odmah do njih sušili su se ručnici i jastučnice s tanko izvezenim zečićima. Luka najviše na njima voli spavati.

“Luka”, viknula je isprva sramežljivo pa opet nešto hrabrije: “Luka, gdje si?”

Nije se odazivao. Plitko je disala i otkucavala cijelim bićem. Srce joj je bilo sad u grlu, sad u peti. Ali kako? Pa do maloprije je bio tu! Držao ju je za ruku i nije se otimao. Šest je godina mlađi od nje, dječarac koji tek treba proslaviti četvrti rođendan. Ona je velika i odgovorna, najesen će krenuti u peti razred škole s najviše prozora u gradu. Njoj se to ne može dogoditi. Odlikašicama se ne mogu braća tek tako otrgnuti iz ruke.

Nagonski je pojurila prema moru. Samo da nije pao u more, ne zna još tako dobro plivati. Zna li uopće plivati? Zašto je ovdje toliko ljudi? Zašto dolaze samo ljeti? Zašto su zimi ulice tihe i prazne? Zašto si pobjegao, Luka?

“Dobro si, Luka, bit ćeš dobro”, ponavljala je više za sebe, nego za njega. Istrčala je nekoliko puta cijelu dužinu rive, mimoilazila tolike noge pod suknjama i kratkim hlačama. Tražila ga je među svom silom stopala u otvorenim cipelama. Kad joj se učinilo da sleđa vidi njegovu kuštravu glavicu, svakim korakom bliže shvaćala je da taj dječak ne govori njihov jezik, da nema smeđe oči i da jede sladoled od jagode. Luka ne voli jagodu. To nije Luka.

Nadala se da je Luka sam otišao kući. Nije znala kako će roditeljima objasniti da ga je izgubila.

“Luka će odsad živjeti s tetom”, kratko ju je obavijestila majka kad ju je ugledala na ulaznim vratima.

“S tetom Ines?” - upitala je nepovjerljivo.

“S tetom Ines, da. Otputovali su jutros, da ne putuju po najvećem suncu. Sad su već trebali ući u Italiju.” - govorila je majka prebirući grašak pod prstima.

“Ali, nismo se stigli pozdraviti.” - zajecala je djevojčica.

“Vidjet ćete se uskoro. Poslali bismo i tebe kod tete, ali tata je odlučio da ćemo te odškolovati ovdje. Luka je mlađi. Prije će naučiti jezik i naviknuti se na novu okolinu...” - nastavila je majka.

“I prije će nas zaboraviti.” - djetinja je rečenica odjeknula kuhinjom.

Majka je nastavila kuhati kao da nikada nije ni imala sina. Kod postavljanja stola za ručak nije se zabunila. Stavila je tri tanjura; za sebe, oca i djevojčicu. Ocu će sestra navečer javiti da su sretno stigli i da je Luka zaspao još po putu.

Luka će se za tri tjedna sjetiti jastučnice sa zečićima pa će se uspavati suzama. Teta Ines nikada neće raditi ušećerene bademe. Luka će naučiti talijanski, upisati arhitekturu i na drugoj godini posjećivati tetu Ines u bolnici. Nakon njezina sprovoda, u slastičarnici na Piazza della libertà naručit će sladoled od jagode. Neće ga pojesti. Luka ne voli jagodu, baš kao ni njegova sestra.

Ona će za nekoliko godina zagristi limun ne bi li kiselošću u ustima odagnala bol iz leđa. Ta će bol biti pozdrav jednog novog dječaka.

Za koji sat, rodit će se Luka.